

Adevărul creștin

Sângele lui Isus Hristos

Să nu irosim crizele vieții

Cununa vieții

**Învățătura
Apostolilor**

**Persecuția creștinilor:
realități și întrebări**

Nr. 2 | 10

Aprilie - Iunie

Cuprins

3 Recuperări - Sângele lui Isus Hristos

Teodor Popescu

5 Recuperări - Hristos în voi

Dumitru Cornilescu

7 Recuperări - Sfințirea duhului

Teodor Popescu

8 Să nu irosim crizele vieții!

Cornel Radu

10 În slujba Lui... până la capăt

Petre Vilciu

12 Toiagul lui Aaron

Mihai Socoteanu

14 Cununa vieții

Paul Sima

16 Mamă credincioasă în școala iubirii

Șerban Constantinescu

17 Învățătura Apostolilor

Victor Toma

20 Persecuția creștinilor:

realități și întrebări (preluare Hotnews.ro)

Dragoș Paul Aligică

24 Paradisul

Preluare de Horia Azimioară

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:
Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:
Horia Azimioară,
Șerban Constantinescu, Cornel Radu,
Paul Sima, Ion Petru,
Mihai Socoteanu, Ortansa Stângă,
Victor Toma, Petre Vilciu

DTP, Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 2 /2010, Aprilie - Iunie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:
Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite, pentru cei mai mulți dintre cititorii creștini din România, ale celor doi pionieri ai trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Teodor Popescu și Dumitru Cornilescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Teodor Popescu

Sângele lui Isus Hristos

1 Petru 1.1,2

„Suntem puși deoparte pentru Dumnezeu și spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos“ (2).

„Ascultarea și stropirea“ se leagă amândouă de Domnul Hristos. S-ar mai putea traduce și așa: „Spre ascultarea lui Isus Hristos și spre stropirea cu sângele Lui“. Unii traduc chiar: „ascultarea cu cea mai mare atenție.“ Omul este atunci numai urechi. Dumnezeu lucrează și, atunci când se vesteste Evanghelia, suflatele iau aminte și sunt numai urechi. Am văzut nu numai urechi deschise la Cuvântul lui Dumnezeu care se vestea, dar și guri deschise, parcă să înțeleagă și mai bine așa.

Cuvântul acesta poate să mai însemne și „ascultarea lui Isus Hristos“. Un singur Om a văzut pământul acesta, o singură ființă care a ascultat în totul numai de voia Tatălui. Domnul Isus Hristos a spus: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!“ El a mers cu ascultarea până la moarte, și încă moarte de cruce, dar înapoi nu S-a dat. El este singurul care a slăvit în totul pe Dumnezeu.

Ei bine, astfel de ființe vrea să aibă Dumnezeu: ființe care să fie asemenea cu Domnul Isus și să nu știe de nimic mai

scump, mai drag, în toate privințele și în toate timpurile și în toate lucrurile, decât de voia lui Dumnezeu. Da, credinciosul vrea să facă numai voia Lui. Dacă cineva vrea să-l tragă de la voia lui Dumnezeu, el este gata să spună: Înapoia mea, Satano, căci tu vrei să mă abați de la calea ascultării de Dumnezeu! Dumnezeu mi-a pus picioarele pe calea aceasta ca să merg pe ea fără abatere.

Așa ajunge sufletul să fie străin și călător pe pământ.

Nu-ți mai găsește plăcerea

în lucrurile în care ți-o găsea altdată și nu mai înțelege cum lumea își găsește plăcerea în niște lucruri care nu numai că sunt de nimic, dar sunt chiar rele și stricate. Credinciosul nu mai înțelege cum pot oamenii să stea în localuri pline de fum de tutun și cu băutura dinainte, chiar o noapte întreagă. Dacă și el făcea înainte așa, acum îi este rușine de ceea ce făcea și nu mai poate să facă tot așa.

Cei credincioși „trăiesc ca străini“ (1) în această lume și gândul lor este la Domnul Isus, la cer. Ceilalți oameni nu pot să înțeleagă. Lor, cerul nu le spune nimic,

pentru că Evanghelia nu le spune nimic. Ea este pentru ei ca o groapă neagră în care dacă se uită nu văd nimic. Pentru credincioși însă cerul este deschis; ei știu că Domnul Isus Hristos este Acela care mijlocește pentru noi și că va veni să ne ia cu El acasă la Tatăl.

Apostolul adaugă: „și stropirea cu sângele lui Isus Hristos“. Preștiința lui Dumnezeu Tatăl, sfințirea Duhului și sângele Domnului Isus înseamnă lucrarea dumnezeirii la un loc. Dumnezeu în trei Persoane este un lucru necunoscut poporului evreu.

Și totuși cineva va întreba: Cum să mă apropii de Dumnezeu? Cum să am a face cu Dumnezeu? Poate cineva să rămână lângă un foc mistuitor, lângă niște flăcări veșnice, cum zice Isaia, prorocul?

Pentru apropierea de Dumnezeu avem sângele Domnului Isus, care ne curățește de orice păcat. Vameșul, când s-a pocăit, a plecat capul în pământ și a strigat: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“ El nu îndrăznește să-și ridice ochii

spre Dumnezeu. Putea să-și ridice ochii spre jertfa de pe Golgota, dacă ar fi cunoscut-o. Aceea este jertfa adusă pentru păcatele noastre. Sângele Lui ne curățește de orice păcat și numai așa avem intrare înaintea lui Dumnezeu, altfel nu! „Fără vărsare de sânge nu este iertare.“

În Vechiul Testament totul era curățit prin sânge. Astăzi nu se poate vorbi de iertare de păcate și împăcare cu Dumnezeu decât pe temelul sângelui Domnului Hristos, vărsat – odată pentru totdeauna – pe crucea de pe Golgota în chinuri de nespun pentru noi.

Când omul simte groaza pentru păcatele lui, frica de dreapta judecată a lui Dumnezeu, atunci să se uite la Domnul Isus Hristos, la jertfa Lui de pe crucea Golgotei. Nu este sub cer un alt nume dat oamenilor în care să fie mântuiți, decât numai Numele Lui.

Celor ce sunt aleși de Dumnezeu, străini și călători pe acest pământ, apostolul le dorește: „*Har vouă și pacea să vă fie înmulțită!*“ (v.2). Acestea sunt cele două lucruri care aduc mângâiere celui credincios și el stie că le are.

Pacea „cu“ Dumnezeu prin jertfa de pe crucea Golgotei, pacea „lui“ Dumnezeu prin ascultarea de Domnul Isus Hristos și harul prin care am fost mântuiți, acestea să ne însoțească întotdeauna!

Hristos în voi

Dumitru Cornilescu - 7 ianuarie 1938

Coloseni 1,27: „... cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: **Hristos în voi, nădejdea slavei.**“

În acest verset este vorba de o taină dumnezeiască, pe care noi oamenii nu o putem cuprinde cu înțelegerea noastră. Dumnezeu a trebuit să ne facă cunoscute aceste lucruri, să ni le descopere și să ni le lămurească. În ce constă bogăția slavei despre care este vorba aici? **„Hristos în voi, nădejdea slavei“** Aceste cuvinte cuprind o taină minunată.

Când Domnul Isus era încă pe pământ, au venit la El doi oameni. Ei erau atât de încântați de persoana Mântuitorului și atât de entuziasmați de cuvintele Lui, încât L-au întrebat: „Doamne, unde locuiești?“ Domnul Isus le-a răspuns foarte simplu: „**Veniți și vedeți!**“ El i-a condus apoi într-un loc nu departe de Lacul Ghenezaret și le-a arătat unde locuia.

Cu o altă ocazie L-au vizitat pe Domnul Isus alți doi oameni, care de asemenea auziseră despre El, și i-au spus: „Doamne vrem să te urmăm și să rămânem cu Tine!“ Domnul Isus a răspuns: „**Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde își pleca capul!**“ Desigur, răspunsul Lui era învăluit de mister.

Dacă noi am întreba astăzi pe Domnul Isus: „Doamne, unde locuiești“, am fi cu siguranță mirați de răspunsul ciudat, plin de mister, pe care l-am primi de la El. Domnul ar răspunde:

„**Eu locuiesc acum în inimile acelor oameni care cred în Mine, care mi-au predat Mie viața lor și care mă urmează pe Mine.**“

Aici avem așadar această taină minunată: Hristos în voi, în mine, în tine!

În ce constă această taină „Hristos în voi“?

Domnul Isus este cu trupul Său slăvit sus la Tatăl în glorie. Prin Duhul Sfânt, El locuiește însă în fiecare credincios, în mine și în tine. El este în mine, nu pentru că sunt bun și încerc să trăiesc în așa fel încât să Îi fiu pe plac. Nici chiar pentru că mă străduiesc să Îl recunosc și să Îi fac voia sau pentru că vreau să rămân pe urmele pașilor Lui, pentru a-L sluji. **Nici pe motivul**

dragostei mele și ascultării mele de Domnul Isus Hristos nu locuiește El în mine, ci numai pentru faptul că L-am primit în inima mea prin credință.

Se poate ca El să fi intrat în viața mea atât de discret și atât de ușor încât nu sunt în stare nici măcar să spun care este ziua și ora când s-a petrecut acest lucru. Dar nu aceasta este decisiv. Poate a fost chiar invers, să știu cu claritate că Domnul Isus a intrat în viața mea instantaneu, într-un timp sau o împrejurare pe care o pot reda, cum a fost de exemplu cazul apostolului

Pavel. Dar nici aceasta nu prezintă o importanță decisivă în chestiunea despre care vorbim. Lucrul principal este că Mântuitorul a intrat în ființa mea și acum locuiește aici.

Deseori oamenii gândesc: cerul este un loc bun, un loc potrivit unde să locuiască Domnul Isus. Dar este de neînțeles și totuși atât de minunat ca Lui să Îi placă să

locuiască în sărmanele noastre inimi omenești, gândindu-ne că din veșnicie locuința Lui a fost la Tatăl în slava cerească. Sfânta Scriptură spune: „*Domnul locuiește cu cei care au un duh zdrobit și o inimă mâhnită*“.

Unde locuiește de fapt Domnul Isus în om?

Unii susțin că s-ar putea stabili exact acest loc în corpul omenesc. Dar El nu locuiește **în trupul nostru material**, în care se derulează procesul vieții noastre fizice. Domnul Isus nu locuiește nici **în sufletul omului**, acolo unde gândim, unde apar simțurile noastre și unde se află înclinațiile noastre, și nici **în duhul omului**, unde se iau deciziile. Domnul Isus locuiește departe de toate procesele vieții trupului, ale sufletului și ale duhului omului.

El locuiește în noi, în adâncul ființei noastre, prin Duhul Sfânt. Noi oamenii și chiar noi, copiii lui Dumnezeu, ducem adesea o viață mult prea superficială. De aceea Îl căutăm pe

Domnul Hristos în lucrurile văzute, în simțuri, în lucruri palpabile. Ființa noastră se mișcă în spațiul material, preocupările noastre se limitează la hrană, somn și odihnă. Dar aici nu Îl găsim pe Domnul Isus. Nici chiar pe linia strădaniilor intelectuale, acolo unde studiem, citim și ne instruim. Trebuie să Îl căutăm mult mai adânc, în cel mai ascuns colț al vieții noastre.

Acum mulți vor întreba: Da, dar cum pot eu ști că Domnul Hristos locuiește în mine dacă nu am nicio dovadă palpabilă a prezenței Lui în mine? Răspunsul este foarte simplu: **Putem sesiza prezența Domnului Isus locuind în noi doar prin credință.** Greșeala pe care o facem noi, credincioșii, este ordinea în care punem trei elemente. Ca oameni punem aceste trei elemente în ordinea: sentimente, credință, realitate. Pentru a rezolva problema în cauză în mod corect, copiii ai lui Dumnezeu fiind, ordinea trebuie să fie: realitate, credință, sentimente. Dumnezeu vine totdeauna la noi cu realități, cu lucruri pe care Le-a împlinit, apoi vine cu credința și apoi vine cu sentimentele. Așa este cu Domnul Isus în viața noastră! „*Hristos în voi*“.

Dumnezeu spune în Cuvântul Său că Domnul Isus a murit pe cruce pentru noi, pentru păcatele tale și ale mele, astfel că mântuirea noastră este o realitate desăvârșită. El a făcut totul pentru noi, noi L-am primit prin credință, deci locuiește în noi și Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.

Nota traducătorului

Articol a fost publicat în revista „Unter dem Kreuz” (Sub cruce) Nr. 1 din 7 ianuarie 1938.

Dumitru Cornilescu a fost redactor al acestei reviste care a apărut la două săptămâni timp de 15 ani, în Ländli - Elveția.

Dumnezeu m-a îndrumat și am descoperit unde a locuit și a lucrat Dumitru Cornilescu. Aceste reviste cuprind aproape 700 de articole pe care doresc să le preiau din arhiva din Elveția și ca să fie traduse în limba română. Lucrarea a început și cei care dețin arhiva au început să facă multiplicarea pentru a fi aduse în România. Ar fi însă cu mult mai bine dacă între timp ar veni Domnul Isus să ne ducă în CASA TATALUI.

Petru Ion

Sfințirea Duhului

1 Petru 1.2

Apostolul Petru spune aici cum se face nașterea din nou: după știința mai dinaintea a lui Dumnezeu „Tatăl“, prin sfințirea lucrată de „Duhul“, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui „Isus Hristos“ (v. 2). Apostolul Pavel vorbește despre lucrul acesta în felul lui, evangheliștii vorbesc în felul lor și toți laolaltă vorbesc despre el. Alegerea și faptul că sunteți credincioși le datorăți harului lui Dumnezeu, care i-a ales pe cei mai păcătoși. Accentuez asupra acestui lucru ca să nu vă mândriți vreodată că sunteți credincioși, ci să ziceți, mai degrabă: Numai prin harul lui Dumnezeu sunt mântuit. El a lucrat. Lăsat în voia mea, ma duceam de răpă, fără să mă interesez de Dumnezeu, de judecată, de mântuire.

„Prin sfințirea lucrată de Duhul.“ În grecește este „sfințirea Duhului,“ dar este bine dat și în traducerea pe care o avem. Ca să înțelegem mai bine sfințirea Duhului, să luăm o pildă din Vechiul Testament.

Avraam, care era bătrân, dorea să-l vadă căsătorit pe fiul său, Isaac. A chemat pe robul său Eliezer și l-a trimis departe, în Padan-Aram, ca de acolo să-i aducă soție fiului sau. Eliezer a luat-o tocmai de acolo pe Rebeca și a adus-o la Isaac. Pe drum, despre ce va fi vorbit Eliezer cu ea? Desigur, despre stăpânul lui: că Isaac este așa și așa, că are multe bogății. Eliezer l-a zugerit frumos în fața ochilor Rebecăi.

Când s-au apropiat de locul unde era Isaac, îl găsesc că ieșise să cugete în taină sau să mediteze pe câmp. Rebeca s-a dat jos de pe cămilă, și-a

pus voalul și așa a fost adusă la Isaac. Punerea voalului pe față însemna: de acum nu exist decât pentru soțul meu!

Lucrarea pe care a făcut-o Eliezer o face Duhul Sfânt. El aplică astăzi Cuvântul lui Dumnezeu unui suflet sau altuia. Dumnezeu face să fie vestit Cuvântul Lui, iar Duhul Sfânt spune omului: „Tu ești așa!“ Sufletul se vede descoperit și îi este teamă și rușine și își spune: „Vai de mine, toată viața mi-a fost dată pe față!“

O femeie, când prin lucrarea Duhului Sfânt s-a văzut în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, a spus în urmă credincioasei care o adusesse la adunare:

– Dar, bine, se face așa ceva? Mă poftești la adunare, iar pe de altă parte te duci și îi spui aceluia de acolo toată viața mea?

– Nu, n-am făcut lucrul acesta, nu obișnuiesc eu să fac așa ceva, a răspuns aceea.

– Am văzut bine cum numai despre mine vorbea și numai la mine se uita...

Așa lucrează Duhul lui Dumnezeu! Prorocul Natan i-a spus lui David: „Tu ești acela!“

Iar tot timpul cât suntem pe cale, străini și călători pe pământ, Duhul Sfânt ne vorbește despre Domnul Isus, călăuzindu-ne în Cuvânt. El este blând și smerit cu inima, este plin de iubire, are mare slavă, S-a dus să ne pregătească loc... Duhul Sfânt face ca inimile noastre să ardă de dorința după Domnul Hristos.

***

Să nu irosim crizele vieții !

Banii pot fi strânși cu grebla, dar și risipiți cu furca - ei pot fi iroșiți! De obicei oamenii până spre 40 de ani nu se-ngrijesc de sănătate, sunt foarte neglijenți sau, din cauza drogurilor, alcoolului, tutunului ori a tot felul de practici perverse, ajung niște epave. Sunt oameni care-și irosc timpul și viața, din cauza unor pasiuni sau munci fără limită, în detrimentul altor activități sau responsabilități, înstrăinându-se de cei apropiați lor. Credincioșii care tot amână slujirea pentru care au chemare, practic, își irosc timpul și energia...

Entități ca banii, timpul, sănătatea etc. sunt valori ce pot fi lesne irosite...!

- Dar crizele au valoare?! - Da, au, și pot fi irosite extrem de păgubitor!

Crizele sunt perioade de timp în care ne-nțlnim cu situații critice, dificile, de deznădejde chiar, în care lipsa, tulburarea, frământările etc. ne încearcă într-un mod acut.

Crizele pot fi de multiple feluri și pot apărea în diverse domenii...

Poți crede că ești sănătos și te trezești deodată cu o boală foarte primejdioasă sau chiar incurabilă. Poți să ai o companie în plin progres și, dintr-un motiv neprevăzut, să dai faliment peste noapte. Moartea timpurie sau neașteptată a unui prieten apropiat te poate marca profund...

Crizele pot apărea și în plan spiritual. În mod inexplicabil, de exemplu, nu mai primim răspuns la rugăciuni sau avem un simțământ de vinovație

care ne apasă, iar păcate din trecut ne reapar în minte și ne condamnă etc.

Crizele ne tensionează, ne tulbură, aduc deznădejde, produc disperare, dar, în același timp, ne împing la decizii îndrăznețe ce se pot solda cu rezultate incredibile, fapt pentru care ele au valoare foarte mare. Necazul este că noi nu recunoaștem acea valoare...!

De regulă, crizele sunt momente de intervenție divină în viața noastră, când Dumnezeu ne provoacă și ne solicită, pentru a ajunge apoi să realizăm lucruri pe care nu le-am obține nicidecum dacă nu s-ar ivi acele situații aparte. Noi percepem crizele ca pe dezastre, în timp ce Dumnezeu le folosește pentru binecuvântarea noastră... Dacă urmărim textul de la 2 Corinteni 1:3-11, observăm că, în final, crizele, necazurile pot fi folositoare credincioșilor: „dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere“, este menționat acolo.

Există lucruri pe care crizele le aduc și lucruri pe care crizele le produc în viața noastră și, dacă privim mai atent la ele, înțelegem intervenția directă a lui Dumnezeu și devenim mulțumitori și recunoscători.

- Ce ne aduc crizele?!

- Mai întâi, ele ne oferă O PERCEPȚIE CORECTĂ DESPRE NOI ÎNȘINE, spulberându-ne iluzia și pretenția că noi suntem stăpâni pe situații și pe circumstanțe. De multe ori avem impresia falsă că noi controlăm realitățile, uitând

că Dumnezeu este Cel care dispune. Nu-i omul deasupra vremurilor, iar mersul lucrurilor nu depinde de iscusința și de înțelepciunea sa. Oricâte artificii ar face omul, Dumnezeu este acela care controlează mersul fiecărui lucru.

Îi auzim pe atâția ignoranți spunând că totul este „să gândești pozitiv“, s-o iei „logic“, să nu te lași bătut sau intimidat de situații etc. numai că, fără Dumnezeu, toate aceste măsuri sunt inutile. Pentru a experimenta lucruri deosebite și folositoare în viața noastră, este necesar să admitem că nu noi suntem stăpâni pe situații, ci că Dumnezeu hotărăște fiecare amănunt.

Crizele ne aduc FRÂNGEREA de care avem atâta nevoie, eliminând mândria din viața noastră și înlăturând astfel una dintre marile piedici în calea îndurărilor lui Dumnezeu.

Noi ne împotrivim vocii lui Dumnezeu și nu-I dăm liber să acționeze cum dorește El. Suntem mai mereu tentați atât să ținem la părerile noastre, cât și să ne automulțumim cu starea în care ne aflăm.

Cine n-a spus niciodată serios „Doamne, nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu!“; acela are nevoie de zdrobire, iar crizele nu vor întârzia să apară...! Cei pe care crizele îi frâng, pe aceia nu-i înfrâng!

- Ce produc crizele?!

- În primul rând CUNOAȘTEREA ADEVĂRATĂ ȘI APROPIEREA DE DUMNEZEU.

Noi credem că-L cunoaștem bine pe Dumnezeu, dar nu ne dăm seama cât suntem de superficiali. Crizele ne fac să-L cunoaștem adecvat, în mod real, așa cum este El, făcându-se posibilă și revelarea lui Dumnezeu în toată splendoarea Sa. Astfel, în crize ajungem să-I cunoaștem înțelepciunea, puterea, bunătatea, credințioșia etc. și depindem tot mai mult de El. Noi obișnuim să nu nădăjduim în Domnul câtă vreme ne buzim pe alte lucruri. Atunci intervin crizele, care elimină orice suport din viața noastră și care ne-ndreaptă numai spre El... Poți avea de toate, din belșug, dar când, de exemplu, un doctor te anunță că numai Dumnezeu te mai poate vindeca și-ți poate lungi viața, toate resursele și relațiile tale nu mai au nicio valoare, nu-i așa?!

Apoi, din cauza crizelor ÎNCEPEM SĂ NE SUPUNEM VOII LUI DUMNEZEU.

Teoretic, noi ne rugăm „Doamne, făcă-se voia Tă“ și mulți credincioși spun cu ușurință aceasta, ca pe o lozincă, mai ales când toate lucrurile le merg bine... De regulă însă noi nu ne schimbăm în bine și nu facem voia lui Dumnezeu pentru că ni se oferă îndemnuri și învățăminte, ci, când ne aflăm în impas, atunci îi deschidem lui Dumnezeu și alte „uși“, permițându-I să acționeze, să lucreze schimbări în viața noastră.

FIECARE DIN NOI A FOST CREAT CU UN POTENȚIAL DEOSEBIT. Toți putem să ajungem să avem realizări incredibile cu Dumnezeul nostru care este atotînțelept, atotputernic și atotiubitor...!

Dumnezeu trimite crizele în viața noastră pentru a ne scoate din rutină, pentru a ne smulge dintr-o existență „ruginită“, pentru a rupe monotonia. Crizele ne dau peste cap trăirea fadă și insipidă pe care am avea-o fără probleme și fără greutate...! Astfel, sunt scoase la iveală capacitățile pe care le-a pus Dumnezeu în noi și posibilitățile mari pe care le avem de a realiza lucrări deosebite, valoroase atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie.

Crizele mai au și un alt rezultat pozitiv: Îi permit lui Dumnezeu să se glorifice și prin viața noastră - Dumnezeul nostru este Dumnezeul izbăvirilor!

Nu irosi crizele vieții tale! Permite-I lui Dumnezeu să lucreze, să te schimbe, să te transforme și să te facă folositor!

Unii credincioși sunt înfrânți de crize, pentru că nu răspund niciodată pozitiv lui Dumnezeu și nu se lasă modelați. „Ce să vă mai fac?!“, întrebă diverși profeți ca Isaia, Amos, Hagai etc. „V-am lovit cu rugină în grâu și cu tăciune, și cu grindină; am lovit tot lucrul mânilor voastre“, v-am trimes cutare și cutare criză „și cu toate acestea..., tot nu v-ați întors la Mine, zice Domnul.“

Cei înțelepți însă, în astfel de ocazii își cercetează viața și se întrebă serios: „Doamne, ce lecție trebuie să învăț și cum s-o aplic?“ Aceștia Îl lasă pe Dumnezeu să le schimbe cursul vieții și se pun la dispoziția Lui. Dumnezeu folosește ocazia spre a-i binecuvânta și spre a Se revela în toată marea Sa...!

În slujba Lui... până la capăt

Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit...

(Faptele Apostolilor 13.36)

David a slujit întâi în casa părintească. Fiind cel mai mic dintre copii, bănuiesc că era băiatul de corvoadă, băiatul bun la toate, dar nu s-a văitat. Odată cu vârsta, responsabilitatea lui s-a mărit: a fost însărcinat cu paza pușinelor oi ale familiei. Făcea slujba aceasta în pace și cu trageră de inimă, pentru că știa că se află în planul lui Dumnezeu.

Mai târziu, tot după planul lui Dumnezeu, a fost uns împărat, dar, până la înscăunare, și-a văzut mai departe de oile sale.

Trimis apoi pe front – unde frații săi se luptau, sub conducerea lui Saul, împotriva filistenilor –, David se achită cu bucurie și de această îndatorire („Îndată, în totul și cu bucurie“, spune un dicționar creștin de altădată). Cu prilejul acesta, slujește, după planul lui Dumnezeu, întregului popor al lui Israel, omorându-l pe Goliat și oferindu-le astfel israeliților o victorie nesperată.

În continuare, îl slujește cu credincioșie și curăție de inimă pe Saul, ajungând să fie chiar ginerele

împăratului. Nevoit apoi să fugă de mânia lui Saul, slujește celor care au fost gata să împartă aceeași soartă cu el. Gonit, vânat „ca un purice“, așteaptă cu răbdare să vadă cum îl va izbăvi Dumnezeu, în planul Său fără greș.

Saul cade, împreună cu fiii săi și cu unii dintre vitejii lui Israel, pe Muntele Ghilboa. David nu se bucură, ci plânge. Și nu mă îndoiesc că era sincer. Este încoronat la Hebron, apoi la Ierusalim, peste tot Israelul, și slujește poporului după planul lui Dumnezeu, făcând ce este bine.

Apoi a murit, și-a sfârșit slujba, dar au rămas până astăzi aceste cuvinte ale Bibliei care îi rezumă viața: „David a făcut ce este bine înaintea Domnului“, iar noi putem adăuga: și înaintea celor din vremea lui. Nu aș vrea să trecem la aplicație înainte de a ne referi la adevărul David, așa cum ni-l arată Cartea Sfântă, sau, mai bine zis, *Rădăcina lui David*, adică Domnul Isus.

Mântuitorul, ca om, a slujit celor din vremea Lui, iar prin moartea Sa a slujit lumii întregi, de la Adam până la ultimul om din planul lui Dumnezeu (a se vedea Matei 20.27,28 sau Luca 22.26). Moartea Sa a însemnat pentru toată lumea iertare, viață nouă și viață veșnică. Ba, mai mult, El a înviat și slujește în

cer ca Mare Preot pentru Biserica Sa, pentru cei ce, după planul lui Dumnezeu, Îl acceptă pe Domnul Isus în viața lor. Domnul Însuși vorbește în Luca 12.37 că slujirea Lui se extinde și în viitor.

Celor care au căpătat har să fie mântuiți li s-a dat și harul să slujească de laudă slavei Lui și să slujească celor din vremea lor.

Aș dori acum să vedem cum putem să-L slujim pe Domnul și pe cei din jur în împrejurări ceva mai delicate – adică la bătrânețe, cu un trup uzat, sau chiar atunci când, după planul lui, vine o boală grea peste noi. Din start vreau să precizez că aceste gânduri s-au conturat „pe teren”, în urma unor vizite pe la frații noștri bătrâni sau bolnavi.

Cât am putut alerga, am făcut „ce am putut” pentru slava Lui și pentru binele celor din jur, dar acum, pe un pat de suferință, ce mai pot face? S-a încheiat slujba? După cum reiese din versetul citat la început, nu. Câtă vreme suntem încă în trup, mai putem sluji. Iată câteva sugestii pentru a deveni folositori chiar și în situația unei bătrâneți marcate de boală și neputință.

Aș dori să subliniez un lucru: aceste gânduri se adresează cu precădere celor ținuiți la pat, dar, în mod preventiv, trebuie să luăm seama la ele și noi, cei care încă mai alergăm pe picioarele noastre.

1. *Putem sluji ca mărturie, pentru familie și nu numai, prin răbdarea noastră în suferință, fără cărtire, prin vorba plină de har și de dragoste.* Ne putem face un obicei din a mulțumi călduros pentru orice serviciu, oricât de mic. Când primesc ceaiul sau mâncarea, spun frumos «mulțumesc» și nu consider că totul mi se cuvine.

Cunosc un bărbat afectat de o paralizie severă. La un moment dat, deznădăjduit, el a încercat o semigrevă a foamei. În acest timp, a fost vizitat de o nepoată.

– Ce faci, tataie ? Ai mâncat ceva?

– Mai bine mâncam otravă și scăpați de mine...

Fetița s-a uitat lung și cu mirare la „tataie”, nu a mai scos o vorbă și a plecat tristă. Mai târziu bunicului i-a părut rău și a mărturisit înaintea Domnului păcatul cu vorba. De atunci încolo și-a schimbat atitudinea.

2. *Slujim ca mărturie prin citirea Cuvântului și prin cântări.* Cineva întreba pe băiatul unei femei bolnave de cancer:

– Cântă mama?

– Cântă, a răspuns băiatul.

Este semn bun dacă bolnavul cântă. Unii dintre copii sau nepoți își vor aduce aminte mai târziu: „Mama cânta, nu se văita. Mama citea din Cuvânt.”

3. *Slujim ca mărturie prin propovăduirea Evangheliei, cu precădere celor care ne vizitează.* Tatăl meu, un credincios care cât timp a fost sănătos nu a făcut exces de zel în vestirea Evangheliei, după ce cancerul l-a doborât la pat a început să mărturisească cu foc celor ce veneau să-l vadă. Am observat chiar că, odată cu boala, apare și o îndrăzneală de a spune despre Domnul Isus tuturor, începând cu rudele și terminând cu doctorii.

4. *Slujim celor din vremea noastră – după planul Lui – prin rugăciune.* Mulți credincioși au spus pe patul lor de suferință: „De asta mă mai ține Domnul aici, să mă rog pentru ei.” Nu ne putem ruga pentru cei din generațiile trecute, nici pentru cei ce vor veni după noi, dar, da, ne putem ruga pentru cei din vremea noastră.

5. *În sfârșit, putem sluji celor de lângă noi cu... pensia noastră.* Un refren, pe care îl aud tot mai des și la cei credincioși, sună cam așa: „Păi tot eu să le dau? Ei să-mi dea mie acum!” Și dacă eu nu mă mai pot da jos din pat, ce să mai fac cu banii? Să-i pun la saltea și să mi-i mănânce șoarecii? Cred că suntem chemați să slujim celor din jur – și în primul rând celor ce îngrijesc de noi – cu veniturile noastre, așa mici cum sunt.

Cunosc o credincioasă în vârstă care dă nurorii o mare parte din pensia ei, dar din suma rămasă știe, lună de lună, să pună deoparte și pentru Domnul. Am constatat, pe teren, că trebuie să fie un echilibru: nu opresc tot, dar nici nu dau tot. Aici, cei tineri trebuie să fie înțelegători cu bătrânii. Ei au muncit o viață întreagă și se simt bine când au și ei acolo, în buzunar sau sub pernă, niște bani pe care îi păstrează tot pentru nepoți. Când sosește pensia, o bătrână o roagă pe fata ei să-i pună banii în mână, îi numără și apoi îi dă fetei înapoi.

Îndrăznesc să spun că, de multe ori, din pricina banilor apar discuții și poate mai mult decât atât. Doamne, ajută-ne să fim atenți!

Va veni un moment când slujba va înceta – mărturia, mărturisirea, cântarea, rugăciunea, pensia se vor sfârși. Ce va rămâne atunci? Dragostea cu care am făcut toate acestea.

Toiagul lui Aaron

Capitolul 16 din cartea Numeri ne prezintă o pagină întunecată din istoria lui Israel, marcată de răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, iar ulterior a întregului popor față de Dumnezeu. Consecința acestei stări a fost pedeapsa lui Dumnezeu, care a dus la moartea unui număr mare de israeliți. Pe un astfel de fond al falimentului uman apare capitolul 17, cu toiagul lui Aaron care înflorește, aducând miresma florii de migdal în tabăra lui Israel.

Dumnezeu i-a cerut lui Moise să ia doisprezece toiège după casele părinților lor, pe care să scrie numele fiecărei seminții, iar pe toiagul lui Levi să scrie numele lui Aaron. Bărbatul pe care avea să-l aleagă Domnul în preoție era acela al cărui toiag va înflori punând astfel capăt contestării preoției aaronice între israeliți.

Toate cele doisprezece toiège au stat în cortul întâlnirii înaintea mărturiei, dar numai unul, toiagul lui Aaron a înflorit, iar acesta era în mijlocul celorlalte toiège. Desigur lucrul

acesta ne vorbește în primul rând despre învierea Domnului Hristos, cu toate roadele aferente, dublata de centralitatea Sa în univers și biserică. Dar toiagul care înflorește în cortul întâlnirii înaintea chivotului, poate avea o semnificație și explicație particulară pentru viața credinciosului. Când stăm în prezența Domnului în adunare, acolo unde este El prezent în mijlocul alor Sai, putem avea două posibile atitudini de inimă.

Prima, de nedorit, care se conformează cel mai frecvent grupului majoritar, este să pleci de la întâlnirea cu Domnul și cu frații, așa cum ai venit, fără să constați nici o înflorire, nici o înmugurire sau roadă suplimentară în viață. Atunci Cuvântul rămâne neroditor în viață, iar creșterea noastră spirituală stagnează.

A doua atitudine, cea de dorit, care-L onorează pe Domnul Isus și reflectă caracterul Său, este să pleci de la „cort“, de la adunare, din prezența Domnului Isus, cu o mireasmă de migdal în plus în viața ta, schimbat și modelat mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu. În ce categorie te situezi iubite cititor?

Când ne întoarcem la Dumnezeu, suntem aduși la viața împreună cu Hristos, suntem mlădițe legate organic de vișă, Duhul Sfânt locuiește în noi lucrând la omul cel nou spre asemănarea cu Domnul Isus. Este prima etapă, de înverzire, de aducere din moarte la viață prin pocăință față de Dumnezeu și credință în jertfa ispășitoare a Domnului Isus. (Psalmul 92: 12-13)

Toiagul lui Aaron avea însă și muguri care nu înfloriseră și nu copseseră migdale încă, dar urmau să o facă. Are viața noastră muguri? Sunt trăsături de caracter creștin, care nu se regădesc evident în viața noastră, dar la care Domnul Isus lucrează și care vor înflori spre slava Lui și binele nostru veșnic?

Mugurii care se deschid în flori de migdal și apoi în migdale sunt imaginea procesului spiritual de creștere sănătos și natural în viața de credință, prin care Hristos ia chip în noi, în viața practică

zilnică, iar omul nostru lăuntric se înnoiește din zi în zi.

Florile de migdal de pe toiagul lui Aaron vorbesc despre mireasma pe care credinciosul trebuie să o răspândească în orice loc. În mediul în care trăim să lășăm zilnic pentru cei din jur, care nu-L au pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, o mărturie vie, curată și plăcută despre credința noastră în Domnul Isus.

În final Cuvântul ne vorbește despre roade, migdale coapte. Dumnezeu ne-a mântuit prin Domnul Isus ca să aducem roada (Romani 7:4), iar orice mlădiță care rămâne în El, o curățește ca să aducă și mai multă roadă.

Apostolul Pavel spune în Galateni 5:22 care este roada Duhului: „*dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor*“.

Dumnezeu dorește să unim cu credința fapta (2 Petru 1:5), să nu rămânem doar la cunoașterea și înțelegerea adevărilor biblice, ci să le trăim în viață.

Să nu uităm că dacă putem fi o lumină în lumea acesta, o floare de migdal ce răspândește parfumul ei și dacă putem purta roadele Duhului în viața noastră, toate acestea sunt un har, o favoare dată de sus și plătită scump cu suferințele Domnului Isus.

În Exod 25: 31-40, Cuvântul prezintă sfeșnicul de aur curat bătut, care avea un fus și trei brațe de o parte și de alta cu potirașe în chip de floare de migdal. Flori de migdal, dar care sunt create din aur bătut, imaginea directă a suferințelor Domnului Isus, care este Lumina vieții noastre. Să ne ajute Dumnezeu să fim credincioși care avem viața din belșug, prin rodnicie și o buna mărturie pentru Domnul.

Cunună Vieții

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cunună vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”.

(Iacov 1.12)

Cu fiecare an care trece, ne apropiem de momentul întâlnirii cu El, cu Domnul nostru Isus Hristos. Suntem conștienți de acel moment, că: *„Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup”.* (2 Cor. 5.10).

Domnul dorește ca nu numai mântuirea să ne-o ofere, prin pocăință și credință, dar și cununi care nu se veștejesc: cunună vieții, cunună neprihănirii și cunună slavei.

Deocamdată, cu ajutorul Domnului, voi căuta să arăt, potrivit Sfintelor Scripturi, posibilitatea

de dobândire a cununii vieții, pentru că această cunună poate fi primită de foarte mulți credincioși, după „rânduielele” versetului citat din Iacov 1.12, dar și după „rânduielele” din Apocalipsa, cap. 2.10: *„Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cunună vieții”.* La 2 Timotei 2.5 este scris: *„și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduielele”.*

Expresia: „fii credincios” trebuie să ne dea de gândit că dacă ni se pune întrebarea: *„Ești credincios?”* corect vom răspunde cu: *„Sunt!”* Iar această siguranță se bazează pe doi martori: Duhul Sfânt și duhul nostru, cum este scris la Romani 8.16: *„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”.* Încă un indiciu foarte clar este acea schimbare inconfundabilă a faptelor, ca urmare a unei credințe și pocăințe autentice pe care o observă

și cei din jurul nostru, așa cum și Domnul Isus a spus în „Predica de pe munte“ (Matei 7.16- 18) „*îi veți cunoaște după roadele lor*“. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? „*Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune*“.

Deci, în primul rând să ne preocupe dacă suntem buni sau dacă suntem răi. Și Domnul dorește să se știe adevărul acesta, de aceea îngăduie să fim puși la probă, prin ispitire. Ispitirea nu vine de la Dumnezeu, pentru că „*El Însuși nu ispitește pe nimeni*“ (Iacov 1.13), iar la versetele 14 și 15: „*Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta când a zămislit, dă naștere păcatului; Și păcatul odată făptuit, aduce moartea.*“

Biruința asupra ispitelor, aduce o fericire care se oglindește pe fața credinciosului, el este mereu bucuros. Și iată cum se petrec lucrurile... Pentru exemplificare, voi lua cazul unui tânăr care a fost robit de păcatul desfrâului. El este înarmat acum cu versete specifice pe care și-a dat interesul să le strângă în inima sa (Ps. 119.11):

Iov 31.1 „*Făcusem un legământ cu ochii mei și nu mi-aș fi oprit privirea asupra unei fecioare*“.
Prov.6.25 „*N-o pofti în inima ta pentru frumusețea ei și nu te lăsa ademenit de pleoapele ei*“.

1 Corinteni 6.18-19 „*Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său.*

Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?,

Matei 5.28 „*Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui*“.

Lupta are loc în interiorul său, când este pus să ia o decizie și până să „*zămislească pofta*“, biruiește prin Cuvânt: **2 Corinteni 10. 5** „*Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; Și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos*“.

Dar cel mai puternic mijloc folosit în biruința de zi cu zi este că prin credință ne socotim „*morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru*“ (Romani 6.11), de asemenea, trăirea „*după îndemnurile Duhului*“ (Romani 8.4) „*pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului*“, sau la Galateni 5.16 „*Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești*“. De asemenea, conștientizăm tot prin credință că suntem „*în Hristos*“. Această expresie are o forță extrem de mare pentru a trăi viața de biruință, față de toate faptele păcătoase ale firii din Adam.

În urma biruinței, Domnul ne acordă calificativul „*bun*“, suficient pentru acordarea cununii. Însă observăm că făgăduința va fi aplicată „*celor ce-L iubesc*“. Deci motivația noastră în tot ceea ce facem bine este iubirea față de El. Să gândim așa: – Pentru că-L iubesc, merită să fiu credincios până la moarte, merită să și mor pentru El sau pentru frații noștri. În felul acesta, la iubirea Lui - „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*“ (Ioan 3.16.), vom răspunde tot cu iubire: „*Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi, și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați*“. (1 Ioan 3.16).

În concluzie, pentru obținerea cununii vieții, creștinul în primul rând trebuie să fie credincios, să nu păcătuiească atunci când este ispitit, să fie găsit bun, iar toate acestea pentru că-L iubește, ca răspuns la dragostea pe care El ne-a aratat-o și ne-a dovedit-o prin Domnul nostru Isus Hristos, „*care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți*“ (Romani 4.25).

***

Mamă Credincioasă în școala iubirii

Prima mențiune cu caracter de „*veste bună*“, deci cu caracter evanghelic, se află la Geneza 3:15, unde se arată că „*Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui*.“ Cum șarpele este cel ce i-a amăgit pe primii oameni la cădere prin neascultare, textul de la Geneza 3:15 spune despre faptul că Dumnezeu avea să binevoiască să trimită în lume pe Fiul Său, care s-a născut prin Fecioara Maria. Jertfa de la Cruce a Domnului Isus Cristos l-a înfrânt pe Satan, căci prin moartea Sa, urmată de Învierea și Înălțarea Lui la cer, Domnul Isus a câștigat o mântuire deplină pentru toți câți cred în El, o mântuire veșnică.

Credincioasele mântuite prin Cristos și care, prin harul lui Dumnezeu, sunt mame, devin instrumente de preț în mâna lui Dumnezeu. Nu doar în scopul continuării speciei umane, ci și în scopul creșterii pentru Dumnezeu a copiilor, în vederea cunoașterii de către copii a Domnului Isus ca Mântuitor personal. Biblia, istoria adunărilor lui Dumnezeu pe pământ învață despre asemenea credincioase. Credința în Domnul Isus – se spune la 2 Timotei 1 – sălășluisse în bunica lui, Lois, și în mama lui, Eunice, și apoi în copilul devenit mai apoi tânărul Timotei. Cum s-au petrecut lucrurile? Mama și bunica au mărturisit cu cuvântul și cu viața despre Domnul Isus și în acest fel iubirea lui Dumnezeu prin Domnul Isus a mișcat inima lui

Timotei, lucrând pocăința, credința, întoarcerea lui la Dumnezeu și schimbarea vieții. Ce har pentru părinții credincioși să-și îndrepte către Domnul copiii pe care i-au primit din partea lui Dumnezeu!

Am cunoscut într-o mică localitate din județul Argeș, în zona Muscelului, la Sățic, o credincioasă căreia i se spunea sora Veruța. Era văduvă: soțul ei credincios murise într-un accident forestier, înainte de a li se naște fiul lor Victoraș. Când s-a născut, Victor nu mai avea tată. Sora Veruța l-a crescut cu multă dragoste și pietate. Îl lua cu ea și la coasă, și la oițe, și la câmp. Dar, mai ales duminica dimineață, îl purta pe brațe la Adunarea din Rucăr, ca să asculte din fragedă copilărie Cuvântul Domnului. După ani de zile, Victoraș a devenit tată, iar cele două fiice ale lui Îl urmează pe Domnul Isus, după pilda bunicii lor. Cu câțiva ani în urmă, sora Veruța a fost chemată acasă, în timp ce, ingenuchiată, se ruga.

Să rugăm pe Domnul să dea în familii și în adunări mame care sunt bune educatoare și trăitoare în școala iubirii, a iubirii Domnului Isus Cristos.

Învățătura Apostolilor

Ei stăruiau în învățătura apostolilor... (Fapte. 2:42)

În revista „Adevărul Creștin” nr. 1 pe 2010 a fost publicat un articol referitor la textul din Faptele Apostolilor cap. 2 v.42 despre cele patru activități în care stăruiau primii creștini: învățătura apostolilor, legătura frățescă, frângerea pâinii și rugăciuni.

Am spus atunci câteva lucruri despre fiecare dintre aceste patru activități din dorința de a trezi și în noi un interes sporit pentru stăruința în acestea în vremea pe care o trăim, cu conștiința faptului că aceasta este soluția de a ieși din această stare searbădă și fără roade în care ne aflăm.

Reluând subiectul, doresc să parcurgem pe rând fiecare activitate, astfel încât să înțelegem tot mai profund importanța fiecăreia în parte, și să nu mai fim tentați, sub diverse presiuni, s-o neglijăm pe vreuna din ele sau, și mai grav, pe toate.

De data aceasta doresc să gândim împreună la stăruința în „ÎNVĂȚĂTURA APOSTOLILOR”.

Ce este „Învățătura Apostolilor”? Ce întrebare! poate spune cineva. Este simplu: aceasta este învățătura pe care o dădeau apostolii primilor

creștini. Problema care se pune este identificarea sursei acestei învățături a apostolilor. Erau ei niște filozofi ai vremii care, cugetând la aspectele vieții, scoteau învățături pe care le transmiteau apoi altora? Nicidecum. Unii dintre ei erau simpli pescari, puțini aveau alte preocupări mai pretențioase ca, de exemplu, vameș. Domnul Isus – Fiul lui Dumnezeu – i-a chemat de la preocupările lor și timp de trei ani și jumătate au stat în preajma Lui și au fost învățați, mustrați, corecți, în așa fel încât să cunoască bine voia lui Dumnezeu. Apoi, după înviere, Domnul Isus i-a trimis pe ucenicii Lui ca apostoli, să facă la rândul lor ucenici din toate neamurile, învățându-i să păzească tot ce le-a poruncit El (Matei 28: 19 și 20). Aceștia, prin viu grai sau prin epistole, au transmis mai departe ceea ce au primit și învățat de la dumnezeiescul lor Învățător. Alții au scris câte o carte (cele patru Evanghelii, Faptele Apostolilor) despre ceea ce au auzit și au văzut privitor la viața și lucrarea Domnului Isus și despre lucrarea Duhului Sfânt în primii creștini. La acestea au fost adăugate cărțile Vechiului Testament și astfel a luat ființă Biblia, sau Sfânta Scriptură, sau Cuvântul lui

Dumnezeu, care constituie „ÎNVĂȚĂTURA APOSTOLILOR”, pentru noi, creștinii de azi. Deci ce este Învățătura Apostolilor? Ea este „CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU”. Înțelegem noi bine care este importanța acestui lucru? Dacă este Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ea trebuie să aibă atât înțâietatea, cât și autoritatea pe care i-o conferă originea ei. Dumnezeu vorbește prin ea, nu un om. În consecință, atunci când îți vorbește El nu mai ai nimic de adăugat, nimic de scos, ci numai de împlinit, de trăit. Câtă pagubă au credincioșii care, în loc să împlinească ceea ce le cere Dumnezeu prin Cuvântul Său, încep să frunzărească Scriptura de la un capăt la altul pentru a găsi texte pe care apoi le răstălmăcesc ca să scape astfel de ceea ce nu le place și nu doresc să împlinească. Aceștia nu pot pretinde să aibă parte de binecuvântările care decurg din ascultare. Dimpotrivă, ei vor avea de-a face cu judecata lui Dumnezeu.

Ce înseamnă să stăruiești în învățătura apostolilor? Am spus și în articolul anterior - și vreau să ne reamintim - că stăruința în „învățătura apostolilor” înseamnă în primul rând s-o cunoști. Pentru aceasta este nevoie să citim cu stăruință Cuvântul lui Dumnezeu, să memorăm chiar părți din el și apoi, cugetând la ceea ce am citit și învățat, să pătrundem tot mai profund gândul lui Dumnezeu ca să-I înțelegem voia. Scriptura ne spune că voia lui Dumnezeu este bună, plăcută și desăvârșită și că pentru a o înțelege este nevoie să ne schimbăm modul de a gândi asupra lucrurilor veșnice (Romani 12:2). În consecință, citirea Scripturii nu este o lectură oarecare, ci are ca scop cunoașterea voii lui Dumnezeu cu privire la noi. În al doilea rând, stăruința în „învățătura apostolilor” înseamnă trăire; am citit Cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles care este voia Lui cu privire la noi și trecem la împlinirea acesteia în viața noastră. În ultima seară în care

Domnul Isus a fost cu ucenicii înainte de patima Sa, le-a dat acea pildă de smerenie aplecându-Se și spălându-le picioarele, iar la sfârșit le-a spus aceste cuvinte: „dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți” (Ioan 13:17). Înțelegem de aici că fericirea noastră depinde, nu de ce și cât știm, ci de cât trăim din ceea ce știm. Un cugetător înțelept a spus următoarele cuvinte: „Ceea ce ești vorbește atât de tare încât ceea ce spui nu se mai aude”. Am amintit aceste cuvinte deoarece stăruința în învățătura apostolilor înseamnă, în al treilea rând, propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu și altora, care nu-l cunosc. Pentru a face acest lucru cu eficiență, obținând roade, trebuie ca viața pe care o trăim să corespundă cu ceea ce propovăduim.

Altminteri, vorbim degeaba. Oamenii se vor uita la ceea ce trăim, și nu la ceea ce spunem. În concluzie, stăruința în învățătura apostolilor înseamnă să citești Cuvântul cu stăruință, la rând, și, așa cum spunea un frate (care acum nu mai este printre noi), cu semnul întrebării în dreptul tău: („sunt eu așa?” „fac eu așa?” „trăiesc eu

așa?”), să-ți trăiești viața corespunzător cu ceea ce-ți cere Dumnezeu prin Cuvântul Său și să-L propovăduiești și altora.

Stăruința în „învățătura apostolilor” a avut și are în viața celor care o practică efecte extraordinare pe care le putem desprinde citind în Scriptură despre oamenii credincioși lui Dumnezeu, care și-au dedicat viața slujirii Lui. Aceștia au căutat totdeauna să cunoască voia lui Dumnezeu ca s-o împlinească. Spunea psalmistul în Psalmul 119: „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parcă aș avea toate comorile” (vers. 14) și tot el îl ruga pe Dumnezeu: „deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (vers. 18). El ajunsese la starea în care simțea că „i se topește sufletul de dor după legile lui Dumnezeu” (vers. 20) și „învățăturile lui Dumnezeu erau desfătarea

și sfătuitoarii lui“ (vers. 24). Ce minunată stare! Să simți că în Cuvântul lui Dumnezeu găsești toate comorile învățaturii și științei, să simți că nu poți trăi fără el, să-ți găsești în el desfătarea și Cuvântul să fie cel care te sfătuiește în fiecare împrejurare prin care treci astfel încât să nu te abați de la ascultarea de voia Lui este ceea ce-mi doresc mie, și doresc tuturor cititorilor acestui articol. Să cugetăm în continuare la câteva dintre efectele stăruinței în „învățătura apostolilor“:

În primul rând, ocupându-ne cu cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, vom găsi cea mai de preț comoară, Îl vom găsi pe Domnul Isus Cristos prin care Dumnezeu ni se descoperă. Privind în Scriptură la chipul Domnului Isus vom ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu („Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“ – Ioan 14:9). Vom cunoaște dragostea Lui pentru noi, oamenii, bunătatea Lui, atotcunoașterea și preștiința Lui, atotputernicia Lui, dar și sfințenia și dreptatea Lui. Vom cunoaște voia lui Dumnezeu și vom descoperi că este bună, plăcută și desăvârșită. Ajungând să-L cunoaștem, Îl vom iubi împlinind astfel cea mai mare poruncă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău“ (Matei 22:37). În același timp suntem schimbați în același chip al Lui prin lucrarea Duhului Sfânt în noi (2 Corinteni 3:18).

În al doilea rând, Cuvântul lui Dumnezeu este acela care ne ajută să nu păcătuim împotriva Lui. Spunea psalmistul: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“ (Ps. 119:11), și tot el pune întrebarea retorică: „Cum își va ținea tânărul curată cărarea?“ la care tot el dă răspunsul: „Îndreptându-se după Cuvântul Tău“ (vers. 9). Apostolul Pavel spune în scrisoarea lui trimisă Bisericii din Roma că „Evanghelia lui Hristos este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...“ (Romani 1:16). Este vorba aici și de mântuirea prezentă, adică izbăvirea de sub puterea păcatului și trăirea în sfințenie, alături de mântuirea de trecutul vinovat și de mântuirea viitoare – îmbrăcarea cu trupuri de slavă asemenea celui al Domnului Isus atunci când El va veni să-ți răpească Biserica. Tot apostolul Pavel spune în epistola sa către efeseni că printre celelalte arme pe care Domnul

ni le-a pus la dispoziție pentru lupta pe care trebuie s-o ducem cu stăpânitorii întunericului este și „*sabia Duhului*“, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar Domnul Isus ne-a dat o pildă de folosire a „*sabiei Duhului*“ atunci când Satana s-a apropiat ca să-L ispitească. De fiecare dată El a răspuns: „*este scris...*“, și pentru a putea să răspundem la fel trebuie să cunoaștem ce este scris.

Un alt gând asupra căruia doresc să zăbovim puțin este că fiecare dintre noi suntem chemați la o slujbă și pentru a ne împlini slujba cu destoinicie este nevoie să fim învățați, muștrați, îndreptați și să ni se dea înțelepciune. Prin ce vom căpăta toate acestea? Apostolul Pavel îi scria tânărului Timotei în a doua sa epistolă: „*Toată Scriptura este insufletă de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*“ (2 Timotei 3:16 și 17). Am convingerea că toți cei care au gustat și au văzut cât de bun este Domnul, doresc să fie desăvârșiți și destoinici pentru orice lucrare bună, pentru ca în acest fel să-L onoreze și să-L slăvească pe Acela pe care-L iubesc. Pentru aceasta este necesar ca și noi, creștinii de la urmă, să stăruim în învățătura apostolilor, așa cum făceau primii creștini.

Închei aici aceste câteva cugetări asupra acestui subiect deosebit de important, fără să am pretenția epuizării lui, așa cum am spus la început. Doresc ca, citind aceste rânduri, să se trezească în noi apetitul după Cuvântul lui Dumnezeu, după citire, cugetare, trăire și propovăduire. Stăruind în „învățătura apostolilor“, Îl vom cunoaște tot mai mult și mai profund pe Acela care ne-a iubit așa de mult încât Și-a dat viața în chinurile răstignirii ca să ne mântuiască, Îl vom iubi mai mult, Îl vom urma în trăire și în slujire, alergând cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Domnul să ne ajute la aceasta.

Persecuția Creștinilor

Articol preluat și publicat cu permisiune de pe Hotnews.ro

Două biserici din Malaysia au fost ținte ale unor atacuri ca urmare a unei decizii judecătorești care le permite non-musulmanilor să utilizeze cuvântul „Allah” pentru a-l desemna pe Dumnezeu, scrie CNN, preluat de Hotnews. Iată că în pofida blocajului mediatic și a placidității opiniei publice occidentale, o temă izbucnește regulat în prim-planul dezbaterii publice. Există în acest moment în lume sute de milioane de oameni asupra cărora planează continuu abuzul sau violența, pentru simplul fapt că au o anumită credință religioasă: mai precis, pentru că sunt creștini.

Altfel spus, creștinii reprezintă grupul cel mai persecutat din lume. Supuși discriminării legalizate, violenței, închisorii, deportării și convertirii forțate, soarta acestor oameni rămâne un secret bine ferit de atenția opiniei publice globale. Tema nu face prima pagină niciodată. Magnitudinea fenomenului ar cere-o. Prioritățile par însă altele. În ultimele șase luni s-a scris mai mult despre soarta urșilor polari decât despre soarta acestor semeni.

La vârful piramidei, în marile trusturi media occidentale, unde se dă tonul și acolo unde se află principala sursă a acestui blocaj informațional,

tema este considerată ca prea incorectă politic și prea subversivă pentru noua ideologie a stângii liberale promovată de aceste instituții.

În lumina acestei ideologii, tot mai influentă în redacțiile și studiourile de pe toate meridianele, creștinii sunt, alături de evrei, agresorii și exploatorii acestei lumi. Prin definiție, nu pot fi victime. Iar dacă realitatea contrazice dogma, cu atât mai rău pentru realitate!

La baza piramidei, jurnaliștii din organizațiile naționale și locale defilează mesmerizați după ritmul impus la vârf. Superficialitatea, lipsa oricăror principii în afara asimilării instinctive a unor vagi ecouri ale stângismului liberal, la care se adaugă pura și simpla lipsă de profesionalism, conduc toate în aceeași direcție.

Și totuși, evidența pare să fie covârșitoare: trăim o epocă de mari persecuții anticreștine. Iar acestea se întâmplă, paradoxal, cu tăcerea complice a mass-media occidentale și sub ochii popoarelor creștine, abulice în fața agresivității purtătorilor altor credințe și resemnate în fața edictelor liberalismului corect politic.

Faptele brute și stupeficante

Situația este atât de frapantă, încât, pentru a nu părea de domeniul fabulației, orice discuție trebuie să înceapă lăsând pur și simplu faptele

să vorbească, urmându-l pe Anthony Browne, unul dintre pușinii jurnaliști din marile trusturi de presă interesat de chestiunea persecuțiilor creștine și care, mai mult, ateist declarat fiind, nu poate fi acuzat de părtinire. Preoți creștini decapitați în India. Poliția egipteană arestează și torturează în Cairo converșiții de la islamism. Atacuri asupra bisericilor în Pakistan. În Coreea de Nord, preoții riscă în orice clipă condamnarea la moarte. Și acestea sunt doar o mostră.

Cei preocupati de eradicarea discriminării, scrie Browne, pot ușor găsi în Malaysia singura politică de acțiune afirmativă în care o majoritate este privilegiată în fața unei minorități. Este vorba de majoritatea mahomedană, ce are asigurat accesul privilegiat la slujbe, case și la educație. În Pakistan, peste 5 milioane de creștini trăiesc ca paria, aspirând la cariere cum ar fi curățatul toaletelor. Tot acolo, potrivit legislației, un mahomedan poate să depună mărturie în justiție împotriva unui creștin; invers, nu.

În Indonezia, peste 10 mii de creștini au fost omorâți în ultimii ani de către musulmani în campanii de islamizare. În Egipt, copșilor le este interzis prin lege accesul la funcția de șef al statului, accesul la universitatea de elită a țării și sunt împiedicați în mod legal să pătrundă în rândurile poliției și armatei. De facto, le este interzisă orice funcție politică sau economică mai înaltă.

Pentru a-și repara o biserică, copșii trebuie să ceară aprobare de la președintele țării. Televiziunea publică promovează deschis propaganda anticoptă, fără a da drept la replică acestora. Convertirea la creștinism este interzisă prin lege, iar tinerele creștine și chiar soșiiile de preoți sunt răpitate și convertite cu forța la islam. În Nigeria, 12 regiuni au introdus sharia, obligându-i pe creștini să se conformeze ei. În aceeași țară, mii de creștini au fost asasinați în ultimii ani și numărul violențelor anticreștine este în creștere.

Persecuția creștinilor nu este însă un monopol al campionilor musulmani. În Sri Lanka buddhiști bisericile vandalizate și închise în ultimii ani se numără cu sutele. În India, nașionaliștii hindu

au incitat sute de atacuri împotriva comunității creștine care, trebuie amintit, se află acolo încă de la anul 100 d.H. Statul indian are programe de acțiune afirmativă pentru castele inferioare și săracii hindu și buddhiști, dar nu și pentru cei creștini. În China, sute de case de rugăciune au fost închise de autorități și zeci, poate sute, de preoți au fost trimiși în închisori. În Coreea de Nord, creștinii nu numai că sunt închiși, dar sunt folosiți drept cobai în experimentele cu arme biologice.

Dublul standard occidental

Situația creștinilor nu este dificilă numai în China, Nigeria sau Egipt. Chiar și în așa-zisul Occident creștin, creștinismul este în defensivă, fiind continuu obiectul ridiculizărilor, demitizărilor” și subminării instituționalizate prin mass-media și în cultura populară promovată de aceasta. Dublul standard și ipocrizia tronează. Nenumarații occidentali afluenți ce-și găsesc o identitate și un sens vieții dedicându-se unor cauze precum „apărarea drepturilor omului” sau „salvarea mediului” par să accepte în mod senin ideea că discriminarea, lipsa de respect și violența verbală sunt acceptabile, atât timp cât este vorba despre creștini și credințele lor.

Imaginile sfinte ale creștinilor pot fi batjocorite - aceasta se numește „arta” și „libertate de expresie”. Ale musulmanilor, nu - aceasta se numește „respect multicultural” și „acceptarea diversității”. Discriminarea este rea. Excepție atunci când cei discriminați sunt albi creștini. Atunci se numește „acțiune afirmativă” și este laudabilă. Dacă lucrurile sună caricatural, este pentru că probabil așa și sunt, înainte de a depăși pragul în care devin tragice.

Fețele ipocriziei

Elocvența faptelor brute este incontestabilă. În lume sunt, conform estimărilor Centrului pentru Libertate Religioasă, „peste 200 de milioane de creștini aflați sub amenințarea violenței din cauza credinței lor” și „aproximativ 350 de milioane care sunt discriminați în mod legal în ceea ce privește accesul la locuri de muncă, locuințe și

condiții de viață“. După cum concluzionează Alianța Evanghelică Mondială într-un raport înaintat mai demult Comisiei ONU pentru Drepturile Omului: „*creștinii sunt cel mai mare grup din lume căruiua îi sunt refuzate drepturi fundamentale din cauza credinței*“.

Problema nu este absența datelor privind aceste încălcări ale unor drepturi elementare, ci că dramatica realitate reflectată de ele nu are un ecou semnificativ nici măcar în țările creștine. Și aici, de obicei, discuțiile pe această temă revin la problema ipocriziei, implicată în toată această ciudată situație.

Occidentalii sunt părtașii unui consens tacit: toată lumea știe că, dacă undeva în lume creștinii s-ar deda unor acte de agresiune sau discriminare mult mai puțin grave decât cele îndreptate împotriva lor, toate canalele de știri ar vui. CNN, BBC și celelalte avanposturi ale propagandei stângii liberale ar recircula știrea non-stop, iar New York Times și The Guardian ar editorializa frenetic. Toată lumea pare să știe aceasta și cu toții par să o accepte ca pe un dat. Unii neutru, alții resemnat.

În ultimă instanță, până și cei ce înțeleg și sunt revoltați de situație par să spună: ce altceva am putea face? Până la urmă este o lume în care BBC, organizație creată și finanțată de o țară creștină, cultivă ridiculizarea Bibliei și interzice orice referire ireverențioasă la Coran. O lume în care istoria recentă este rescrisă sub ochii noștri ca o „*mare narațiune*“ a exploatării imperialiste, avându-i în rolurile principale negative pe evrei („*neconservatorii*“) și creștini („*fundamentalistii*“). O lume în care obsesia elitelor de stânga occidentale sunt închisorile CIA din România, și nu faptul că soldații români le apară în Irak și Afganistan libertatea și confortul de care se bucură în mod parazitar.

Responsabilități și întrebări

A încerca un răspuns la întrebarea „*cum s-a ajuns aici?*“ cere o discuție separată. Cert este că influența masivă pe care stânga liberală o are în mass-media joacă un rol decisiv. A arunca însă toată responsabilitatea în brațele marilor

trusturi media occidentale și a elitelor academice și politice de stânga este ușor. Dar, în același timp, și incorect. O parte la fel de mare de responsabilitate se datorează creștinilor înșiși.

Modul în care acceptă actuala situație, felul în care găsesc pretexte pentru a se uita în altă parte, elocvențele sterile și afundarea în varii forme de escapisme și „*chemări sociale*“ ecumenice, lăsându-și coreligionarii singuri în fața persecuțiilor și martiriului sunt prea vizibile ca să scape neobservate. Și toate sunt cu atât mai stupefiante cu cât nici măcar scuza neputinței nu poate fi invocată. Datorită inteligenței, credinței și forței înaintașilor lor, popoarele civilizației iudeo-creștine occidentale sunt moștenitoarele unor resurse care fac din ele azi superputerile militare, politice și economice ale veacului.

Iată de ce, pentru cei ce, deși au o relație îndeobște neutră cu religia instituită, nu pot rămâne indiferenți la nedreptățile și agresiunile anticreștine, atitudinea creștinilor practicanți din Occident rămâne un mister: Cum poate fi explicată pasivitatea lor? Cât din aceasta se datorează unui masochism intrinsec creștinismului? Este creștinismul socialmente predestinat persecuției? Este dorința creștinilor de a se identifica cu patimile lui Hristos un motiv al atitudinii relaxate față de actele de martiriu? Dar aceasta poate explica în cel mai bun caz motivațiile martirilor, dar nu și resemnarea și indolența potențialilor martori.

Sunt creștinii aflați la adapost în SUA și Europa împăcați cu soarta coreligionarilor lor din China, Egipt sau Nigeria? Nu le pasă? Ce le spune credința lor? Ce se petrece în mințile lor? Ce gândesc publiciștii autodeclarați creștini care, altfel, peste tot în lume, insistă să fie o prezență atât de vocală în dezbaterile privind teme culturale și politice de interes secular și secundar? Sunt întrebări al căror răspuns nu-l pot da cei care, oarecum excentrici acestei comunități de har și credință, asistă intrigați la o situație a cărei complexitate paradoxală o face greu de înțeles și a cărei nedreptate profundă o face imposibil de acceptat. ***

Sursa: Hotnews.ro

Albești

Centru de Educație Creștină

Centrul de Educație Creștină – Albești funcționează ca persoană juridică sub patronajul Cultului Creștin – B.E.R.

Pe timpul verii, funcționează în regim de tabără, organizat în serii pentru copii și tineri, după un program prestabilit cu frații instructori recunoscuți de Sfatul de frați pe țară al Bisericii Evanghelice Române.

Programul seriilor în anul 2010 este următorul:

22 iunie - 30 iunie - serie copii – instructor coordonator – fratele Nicușor Oлару – telefon de contact: 0723685787.

2 iulie – 10 iulie – serie copii – instructor coordonator – fratele Nelu Zărnescu – telefon de contact: 0722609957.

12 iulie – 20 iulie – serie tineri – instructor coordonator – fratele Nelu Zărnescu - telefon de contact: 0722609957.

23 iulie – 31 august – serie copii – instructor coordonator – fratele Florian Ion – telefon de contact: 0724356001.

4 august – 12 august – serie tineri – instructor coordonator – fratele Cornel Ianache – telefon de contact: 0724514172.

16 august – 24 august – serie tineri – instructor coordonator – fratele Nelu Istrate – telefon de contact: 0767662222.

27 august – 4 septembrie – serie tineri – instructor coordonator – fratele Emilian Cristescu – telefon de contact: 0757069932.

Pentru înscrieri, contactați-l pe fratele instructor coordonator de serie la numărul de telefon indicat – care poartă întreaga responsabilitate în organizarea și desfășurarea seriei.

Pentru preîntâmpinarea evenimentelor nedorite și a

bunei desfășurări a activității, pe perioada seriilor vă rugăm să respectați normele Regulamentului de Ordine Interioară al C.E.C. – Albești.

La sosirea în C.E.C. – Albești toți participanții seriei trebuie să prezinte obligatoriu avizele epidemiologice.

Prețul pentru un loc în tabără este de 230 RON.

În extrasezon, C.E.C. – Albești împreună cu C.C. – B.E.R. organizează cursuri biblice cu frații lucrători și cu frații începători pe calea credinței, coordonate de fratele Sergiu Iorgulescu.

Se pot organiza, de asemenea, conferințe pe diverse teme biblice cu:

- tineri
  - familii tinere
  - lucrători în biserică
  - profesorii care predau cursuri de religie – în școli
  - frații și surorile care se ocupă cu lucrarea de misiune.
- Bisericile locale ale cultului se pot organiza în grupuri de familiiști sau tineri în serii de 3 zile la sfârșit de săptămână, sau după posibilități, în perioade și mai mari, cu un program de activitate propriu.

De asemenea, se mai pot organiza mese festive cu ocazia următoarelor evenimente:

- căsătorii
- botezuri
- sărbători de iarnă

Centrul este deschis și către credincioșii altor denominațiuni creștine evanghelice care pot organiza conferințe, serii de tabără și alte activități, la prețuri negociate cu administrația C.E.C. – Albești.

Pentru detalii, vă rugăm să contactați administrația C.E.C. – Albești după cum urmează:

- fr. Luca Mamoc - tel.: 0248555245
- fr. Viorel Nichifor - mobil – 0748299187
- E-mail: cec_albesti@yahoo.com

Paradisul

Cuvântul paradis ne dă, de asemenea, lumină cu privire la bucuria celor care sunt cu Domnul, în duh și suflet.

Acesta este un cuvânt oriental, dat parcurilor împăraților și mai-marilor persani – o grădină deosebit de plăcută. El a trecut în limbajul grecilor și în felul acesta este folosit de Domnul nostru, încât putem fi siguri că tâlharul care murea a înțeles importanța cuvintelor Domnului.

Cuvântul paradis este folosit de trei ori în Noul Testament. Întâi, îl avem, după cum am spus mai înainte, în Luca 23.43. Apoi, el se găsește în 2 Corinteni 12.4, unde Pavel, vorbind despre sine, spune că „a fost răpit în paradis și a auzit lucruri de nespus, pe care nu îi este îngăduit omului să le vorbească“, iar în versetul 1 spune despre „viziunile și revelațiile Domnului“. Ultima oară se găsește în Apocalipsa 2.7, unde citim despre „pomul vieții care este în paradisul lui Dumnezeu“.

Binecuvântarea cea mare a paradisului este că el este „paradisul lui Dumnezeu“ și locul în care Se află El. Aceasta se înțelege din expresia lui Pavel din 2 Corinteni 12.1 că „a fost răpit până în al treilea cer“.

Menționăm acest adevăr pentru că gândim că paradisul este locul unde se află toți cei răscumpeși care sunt cu Hristos, care au părăsit trupul, dar sunt pe deplin conștienți într-o bucurie sfântă în duh și în suflet, în timp ce trupul lor doarme până la înviere. Cu toate acestea, ei sunt cu totul în sfera nepătată a cerului, bucurându-se de o fericire sfântă, deosebit de plăcută.

Prelucrare de Horia Azimioară